

Milloin Tulee Hyvä Aika?

Kirj. William Ranta.

MITÄ yleensä ymmärretään hyvällä ajalla? Me, nykyisen yhteiskunnan kovaosaiset asujamat, työnorjat, olemme tottuneet sellaiseen asiantilaan, että kun saamme olla jatkuvasti työssä ja niinollen jatkuvan toimeentulon, käsitämme sen olevan "hyvää aikaa". Teollisuuslaitosten vilkas käynti vaatii työvoimaa ja silloin saamme käsivartemme kaupaksi. Palkkarahoillamme ostamme jokapäiväisiä tarpeita. Vilkkaina tuotantoaikoina vilkastumme tekemään työtä niinkuin rasvattu kone. Innostumme liikaa. Teemme yhdessä päivässä neljän päivän työn ja silti saamme yhden päivän palkan. Tuon kolmen päivän palkkamme pistää työnantaja taskuunsa tallelle, joka useassa tapauksessa, tai voipa sanoa aina—unehtuu sinne. Ja koska nämä maailman varastohuoneet ovat vain vissinsuuruiset, ottavat ne vain rajoitetun määrän, eikä yhtään enempää. Jos mailman kauppamarkkinat eivät voi niellä niin nopeaan tavaroita, kuin niitä tuotetaan, täyttyvät varastohuoneet pian ylen täyteen ja silloin seuraa yhteiskunnallinen "ummetustauti" tai teollisuuspula. Siihen tavallisesti loppuu meidän työnorjain hyvä aika. Silloin lakkaamme ostamasta tavaroita ja alamme kärsiä niiden puutetta. Työnantajaimme hyvä aika jatkuu edelleen, sillä heillä on taskuissaan ne kolmen päivän palkat, jotka he meiltä pidatti jokaisesta päivästä, jonka olimme heillä työssä.

Nyt on huono aika. Meitä ei tarvita, ei ainakaan kaikkia. Meitä on työttömyydessä ainakin viisi miljoonaa nykyään v. 1930 talvella. Kymmeniätuhansia vaeltaa valtiosta toiseen ja kaupungista kaupunkiin etsien olematonta työtä, niinkuin viimetalvista lunta. Satojatuhansia värjöttelee tehtaiden porteilla kuullakseen

sanat: "No help wanted." Kymmenet tekevät itsemurhia nälän ja puutteen painamina. Eikö tämä ole surkea tilanne, mihin olemme joutuneet keskellä 20:nneen vuosisadan korkeata sivistystä? Kuinka kauan tulee tämä epätoivoinen tilanne jatkumaan? Milloin taas tulee hyvä aika?

Yhdysvaltain tehoisa ja voimakas työnarameija haparoi ikäänkuin side silmillä, etsien ulospääsyä tästä tilanteesta. Vielä ei ole merkkiäkään siitä, että se tulisi jotain tarmokkaasti

Miten on laita valmojen ja lapsien?

ja päättävästi tekemään, ei ainakaan pian. Korkeissa asemissa olevia valtaherrojakin alkaa jo sääliittää tämä työläisten kurja tila. Monet heistä lausuvat mielipiteitään aseman parantamiseksi. Mutta koska se ei heille kuulu, eivät he myöskään tee mitään. Työläiset eivät tiedä edes sitäkään, sillä moni vielä uskoo hyvien miesten taluttavan meidät pois tästä horean kuilusta.

Yhdysvaltain työdepartementin jäsen, Ethelbert Stewart, joka on ollut toimessaan 42 vuotta, vakuuttaa, että Amerikan tuotantokoneisto voi hyvin tyydyttää meidän tarpeemme, jos työviikko niissä (teollisuksissa) olisi 30 tunnin. Uudet koneet työntävät jatkuvasti miehiä ja naisia työttömien armeijaan. Meidän

tulisi pyrkiä koneiden herruuteen, hän sanoo, eikä antaa koneiden orjuuttaa itseämme. Tämä lause kuuluu ensikädessä työläisille, vaikka hän ei sitä ilmaise.

Kun katselemme hiilituotantoa, niin havaitsemme, että se on huonossa kunnossa. 30 prosenttia nykyään työttöminä olevista mainareista ei koskaan enää kaiva hiiltä. Puolet Illinoisin hiilikaivannoista, jotka nyt seisovat, pysyvät suljettuina epämääräisen ajan ja puolet niistä suljetuista eivät käy koskaan.

Työnantajat ja kauppakamari ovat hyljänneet nämä hiilenkaivajat ja jättäneet oman onnensa nojaan.

Lasiteollisuudessa on lisätty tuotantoa uusien koneiden avulla 42.3 prosenttia viimeisen kymmenen vuoden ajalla ja säästetty työnantajille tuotantokustannuksia 25.1 prosentista aina 97.3 pros. asti.

Sokerituotanto on kohonnut 4.9 pros. tehokkaamman tuotantomenetelmän avulla.

Kun otetaan koko Amerikan Yhdysvaltain teollisuustuotanto lukuun, on se kohonnut viimeisen neljän vuoden aikana 30 pros., sanoo Stewart.

Tässä olisi hiukan ajattelemista niille yhteiskunnan kovaosaisille, joille ei ole paikkaa tuotannossa. Ja enempi tässä olisi ajattelemista niille vilkkaille työnorjille, joiden työntuottavaisuus uhkaa koko maailman hukuttaa hyödyllisillä tarpeilla. Hillitön työkiikko yhtäällä pai-

naa toivottomaan työttömyyteen toisaalla. Molemmat johtavat ennenaikaiseen hautaan. Kapitalistit ilosta hykertelevät käsiänsä ja kiittelevät aikaa hyväksi. Kyllä he käsittävät min-kälaisia tomppeleita me työläiset sentään vielä olemme. Suuri enemmistö meistä ei ajattele millään tavalla. Yksi osa ajattelee, että me sentään olemme aika mestareita (ammattiuonistit). Yksi osa leikkii politiikalla, luottaen hyviin miehiin ja työväenlakeihin. Ja yksi pieni osa koko suuresta työnarmeijasta on vasta saanut silmänsä auki. He sanovat: Työväenluokalla ei ole mitään yhteistä. Mitään rauhaa ei voi olla näiden kahden luokan välillä j. n. e. He sanovat hirvittävän totuuden, joka täytännönpantuna saattaisi syntymään kokonaan uuden järjestelmän. Silloin ei tarvitsisi seisoa tehtaan portilla eikä leipälinjassa. Vain teollisuuskittain yhteen suureen unioon järjestymällä koko työväenluokkana voidaan yhteiskunnalliset vääryydet ja epäkohdat poistaa.

Onko I. W. W:n ohjelma harhakuva? Eikö nykyinen tilanne raakamaisen selvästi osoita sinulle sen olevan totta. Te miljoonat, jotka nyt kävelette joutilaina, vilussa ja nälässä, ette koskaan tule saamaan työtä tämän järjestelmän valtaherroilta! Sotaa tai hirttonuoraako vartoilemme, vai järjestymmekö luokkamme unioon ja sitä tietä hankimme itsellemme ja luokallemme oikeat elinsuhteet, jota voisimme sanoa hyväksi ajaksi.

Omituisia Lakkotaisteluita

ESIMERKKI on parempi kuin parhainkaan neuvo. Sen vuoksi kerrottakoon miten i. w. w.-läiset ovat muutamissa tavallisissa vaikeuksissa menetelleet epätavallisella tavalla.

General Electric yhtiön laitoksella Schenectadyssa, N. Y., v. 1905 alkoi lakko "työmaalakon" muodossa siten, että työläiset jäivät työpaikkoihinsa ja käänsivät sähköjohdon pois. Tarkoituksena oli estää työnhaluiset työskentelemästä.

Pressed Steel Car Co. vaunupajassa McKees Rocks, Pa., v. 1909 oli työssä paljon venäläisiä

vallankumouspakolaisia, jotka 1905 vallankumouksen jälkeen joutuivat paknemaan tähän maahan. A. F. of L. sihteeri Morrisonia oli pyydetty heitä järjestämään, mutta hänen käsityksensä mukaan he olivat ainoastaan tietämättömiä ulkomaalaisia, joita on mahdoton järjestää. Sen jälkeen he kirjoittivat I. W. W:n päämajaan pyytäen organiseeraajaa järjestämään lakon alkamista. Heistä muodostettiin n. k. "tuntematon komitea", joka ilmoitti valtion poliisikunnalle, että "jokaisesta iakkolaisesta, jonka poliisit murhaavat, tullaan ottamaan yhden poliisin henki". Tällä